

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068962608/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

vel ogsaa kunde siges, hvad han ofte sagde hende, at hun var hans første Kjærlighed og – tilføiede han – som han sikkert følte, ogsaa den sidste. Ene og overlodte til dem selv opholdt de dem hele Dagen i den smukke Have og vandrede Arm i Arm ved Strandbredden og saa Maanen og Stjernerne bryde deres Straaler i det klare Hav, hvis Bølger med sagte Skvulpen syntes at ledsage deres elskovsfulde Tale med et melodisk Taktslag.

I denne skønne Tid kom Ferdinand en Aften i et meget oprømt Lune. Han forære Claudine en lille Bog og sagde: Du skal være den Første, til hvem jeg offerer denne min Muses *Primula veris*. Du seer, at jeg ikke har kunnet modstaae min Lyst og mine Venners Tilskyndelse til at prøve min Forfatter-Lykke. Mine Digte skulle nu flyve ud i Verden; om det bliver som de yndede Lærker eller de foragtede Spurver, vil Tiden vise.

Claudine takkede glad, men spurgte lidt frygtsomt: Men hvad siger din Fader?

– Ja det vil Tiden ogsaa vise, og den Tid er ikke langt borte, thi om faa Dage bliver Bogen averteret tilsalg med mit Navn paa Titellbladet, thi jeg vil lige saa gjerne springe i det, som krybe i det.

Lusard, der blev underrettet om Indholdet af ovenanførte Samtale, beklagede meget, at han ikke var istand til at forstaae sin Vens Digte. Ferdinand loe og sagde: I Haab om, at du skulde komme med denne Klage, har jeg vovet mig til at oversætte et lille Digt, som netop slutter sig til vor Samtale forleden om den frie Kjærligheds Lykke. Men du maa undskylde mine Feil mod Sproget med min Lyst til at behage dig.

Claudine vilde helligholde sin Vens og Fætters Indtrædelse paa Parnasset. Hun lod dække Aftenbordet i et Lysthuus i Haven, om hvilket Vindrænker, fulde af Druer, og endnu blomstrende Caprifolier slyngede sig. Med hurtig Haand bandt hun Blomsterkrandse, hvormed hun smykkede det dækkede Bord, paa hvilket Lysene brændte roligt i den stille Nat, medens Maanen kastede sine blaalige Straaler lige ind paa Bord og Blomster, som for at gjøre de jordiske Lys tilskamme, og Planeten Venus høit paa Himlen tittede med zitterende Bevægelse nysgjerrig ind gennem Løvet. Under livlig og munter Samtale nød det lille Selskab sit Maaltid, mod hvis Slutning Ferdinand oplæste sit Digt, der var skrevet paa saa gode franske Vers, som man med Billighed kunde fordr det af en Udlænding, og dertil